Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas Atzinums par tematu "Priekšlikums Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par tādu datu saglabāšanu, kuri apstrādāti saistībā ar publisko elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšanu, ar ko labo Direktīvu 2002/58/EK"

(COM(2005) 438 galīgā red. — 2005/0182 (COD))

(2006/C 69/04)

Padome saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 95. pantu 2005. gada 16. novembrī nolēma konsultēties ar Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteju par augstāk minēto tematu

Komitejas birojs 2005. gada 27. septembrī uzdeva Transporta, enerģētikas un infrastruktūras specializētajai nodaļai sagatavot Komitejas atzinumu par šo jautājumu Par ziņotāju tika iecelts *Hernández Bataller* kgs.

Ņemot vērā jautājuma steidzamību, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja 423. plenārajā sesijā, kas notika 2005. gada 18. un 19. janvārī (19. janvāra sēdē), iecēla *Hernández Bataller* kgu par galveno ziņotāju un ar 92 balsīm par, 17 balsīm pret un 17 atturoties, pieņēma šo atzinumu.

1. **Secinājumi un ieteikumi**

1.1 Komiteja ir pārsteigta uz izsaka bažas par minētā priekšlikuma iesniegšanu šādā redakcijā: tā noteikumi ir nesamērīgi un rada pamattiesību pārkāpumu.

1.2 Priekšlikumā paustā pieeja pamattiesībām, konkrēti — tiesībām uz privāto dzīvi — ir neatbilstoša un atsevišķos aspektos tā var būt pretrunīga.

1.3 Tas rada risku, ka varētu tikt grauta elektronisko sakaru lietotāju uzticība, kas varētu atturēt viņus no informācijas un komunikāciju tehnoloģiju izmantošanas. Patērētāju uzticības zaudēšana var kavēt nākotnes informācijas sabiedrības attīstību ilgākā laika posmā un tādējādi apdraudēt Lisabonas stratēģijas īstenošanu.

1.4 Komiteja izsaka šaubas par to, vai priekšlikums pilnībā atbilst subsidiaritātes un proporcionalitātes principiem, jo nav pietiekama pamata secināt, ka Kopienas mērķis labāk būtu sasniedzams Kopienas līmenī.

1.5 Papildu izmaksas, kas operatoriem rodas saistībā ar priekšlikumā minēto datu uzglabāšanu un nosūtīšanu, uzskatāmas par izdevumiem, ko jāsedz no pakalpojumu sniedzēju, nevis no valsts un tādējādi arī visu iedzīvotāju līdzekļiem, un kuri ir pakalpojumu sniedzēju darbības tirgū neatņemama daļa.

1.6 Ņemot vērā visus augstāk minētos iemeslus, Komisijai ir būtiski jāpārskata priekšlikums. Komiteja uzskata, ka tas kopumā neatbilst ne pamattiesībām, ne arī noteikumiem par datu pieejamību, izmantošanu un apmaiņu.

2. **Pamatojums**

2.1 *Vispārīga informācija.*

2.1.1 Šobrīd ir spēkā dažādi Kopienas noteikumi par pakalpojumu sniedzēju pienākumiem. Šajā gadījumā ir runa par 1. pantā minētajiem datiem saistībā ar 1995. gada 24. oktobrī direktīvas 95/46/EK [1] 2. panta a apakšpunktu. Minētajā direktīvā noteiktas dalībvalstu vispārējās saistības, un tās mērķis ir nodrošināt iedzīvotāju privātās dzīves aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi.

2.1.2 Turklāt 2002. gada 12. jūlija direktīvā 2002/58/EK [2] īpaši apskatīta personas datu apstrāde un privātās dzīves aizsardzība elektronisko komunikāciju nozarē. Komiteja izdeva atzinumu [3] par attiecīgo priekšlikumu.

2.1.3 Abu direktīvu pamatā ir princips, ka uzglabātie dati ir jādzēš, tiklīdz to uzglabāšana vairs nav pamatota. Direktīva 2002/58/EK nodrošina, ka publiski pieejamo elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzēji veic atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu sniegto pakalpojumu drošību; dalībvalstu pienākums ir nodrošināt elektroniskās komunikācijas konfidencialitāti, konkrēti — noteikt aizliegumu citām personām, izņemot pakalpojumu lietotāju, veikt noklausīšanos un uzglabāt datus, izņemot pakalpojumu sniedzējus rēķinu sagatavošanas nolūkā un tikai šim nolūkam nepieciešamo laiku. laiku, cik nepieciešams. Informāciju par datu plūsmu un atrašanās vietas datus var apstrādāt vienīgi tad, ja tie ir anonīmi vai ar lietotāju piekrišanu.

2.1.4 Direktīvas 2002/58/EK 15. panta noteikumi paredz dalībvalstīm iespēju saglabāt datus izņēmuma gadījumos, kad tas uzskatāms par nepieciešamu, atbilstošu un samērīgu noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanas nolūkā. Sarunās attiecībā uz direktīvu par datu aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē dalībvalstis nespēja savlaicīgi vienoties par datu saglabāšanas termiņu, līdz ar to tika pārtraukti centieni noteikt konkrētu laika limitu.

---

[1] Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra direktīva par privātpersonu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 23.11.1995.)

[2] Eiropas Parlamenta un Padomes direktīva par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (OV L 201, 31.7.2002.)

[3] 2001. gada 24. un 25. janvāra plenārajā sesijā pieņemts atzinums, ziņotājs *Lagerholm* kgs (OV C 123, 25.4.2001.)

2.1.5 Eiropadome 2004. gada 25. martā apsvēra iespēju izstrādāt noteikumus par elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzēju radīto datu saglabāšanu. Atbildot uz šo aicinājumu, četras dalībvalstis (Francija, Īrija, Zviedrija un Apvienotā karaliste) iesniedza iniciatīvas projektu ar mērķi pieņemt Padomes ietvarlēmumu par apstrādāto un uzglabāto datu saglabāšanu saistībā ar publiski pieejamu elektroniskās komunikācijas pakalpojumu sniegšanu vai datu par publiskajiem komunikāciju tīkliem saglabāšanu noziedzīgu nodarījumu, tajā skaitā terorisma, novēršanas, atklāšanas un kriminālvajāšanas nolūkā.

2.1.6 Eiropas Parlaments minēto priekšlikumu noraidīja un izteica šaubas par tā tiesisko pamatu, pasākumu proporcionalitāti un Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 8. panta noteikumu iespējamo pārkāpumu. ([4])

2.2 *Komisijas priekšlikums*

2.2.1 Komisija, pamatojoties uz Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 95. pantu, ir iesniegusi priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par tādu datu saglabāšanu, kuri apstrādāti saistībā ar publisko elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšanu, ar ko groza Direktīvu 2002/58/EK

2.2.2 Minētais tiesiskais instruments ir paredzēts dalībvalstu tiesību aktu saskaņošanai. Dokumentā noteikti elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzēju pienākumi saistībā ar datu uzglabāšanu un apstrādi (1(1). pants), lai nodrošinātu noziegumu(it īpaši terorisma un organizētās noziedzības) novēršanu, izmeklēšanu un kriminālvajāšanu.

2.2.3 Priekšlikums attiecas uz informāciju par juridisko personu un privātpersonu, kas sūta vai saņem elektroniskos sūtījumus, datu plūsmu un datus par atrašanās vietu. Tomēr priekšlikums neattiecas uz minētās saziņas saturu (1(2). pants).

2.2.4 Šajā sakarā priekšlikumā izvirzīta prasība dalībvalstīm veikt pasākumus, lai nodrošinātu, ka minēto pakalpojumu operatori saglabā attiecīgos datus un saskaņā ar priekšlikuma mērķi (3.pants) sniegtu tos vienīgi tām valsts iestādēm, kas ir atbildīgas par noziegumu novēršanu un apkarošanu.

2.2.5 Turklāt priekšlikumā precizētas saglabājamo datu kategorijas. Dati, kuri nepieciešami, lai identificētu komunikācijas avotu un galamērķi, komunikācijas laiku un ilgumu, komunikācijas veidu, lietotāju atrašanās vietu utt. (4.pants un pielikums).

2.2.6 Priekšlikumā norādīts, ka dati ir jāsaglabā vienu gadu fiksēto vai mobilo telefonu sakaru gadījumā un sešus mēnešus interneta sakaru gadījumā (7.pants).

2.2.7 Priekšlikumā paredzēts arī operatora pienākums nodot saglabātos datus pēc attiecīgās kompetentās valsts iestādes pieprasījuma (8.pants), kā arī dalībvalstu pienākums ikgadēji sniegt Eiropas Komisijai statistikas datus saistībā ar iepriekš minēto (9.pants).

2.2.8 Visbeidzot, priekšlikumā noteikts valsts iestāžu pienākums atlīdzināt sakaru operatoriem papildu izmaksas, kas radušās saistībā ar minēto datu uzglabāšanu un nosūtīšanu (10. pants).

2.3 *Vispārējas piezīmes*

2.3.1 Komiteja ir pārsteigta uz izsaka bažas par minētā priekšlikuma iesniegšanu: dokumenta noteikumi ir nesamērīgi un rada pamattiesību pārkāpumu.

2.3.2 Savā priekšlikumā Komisija pašreizējos valsts sabiedrības drošības pasākumus sauc par "pasākumiem ar līdzvērtīgu ietekmi" (iekšējā telekomunikāciju tirgus šķēršļi), kas saskaņā ar EK līguma 14. panta noteikumiem, ir jānovērš.

2.3.3 Šim priekšlikumam būs tālejoša ietekme uz visu elektronisko saziņas pakalpojumu lietotāju aizsardzību. Tas ir saistīts ar risku, ka var tikt grauta patērētāju uzticība, kas var atturēt viņus no IKT un it īpaši no jauno elektronisko pakalpojumu izmantošanas. Patērētāju uzticības zaudēšana var kavēt nākotnes informācijas sabiedrības attīstību ilgākā laika posmā un tādējādi apdraudēt Lisabonas stratēģijas īstenošanu.

2.3.4 Ir grūti izprast priekšlikumā pausto pieeju pamattiesībām, it īpaši tiesībām uz privāto dzīvi. Komisija izmanto divus dažādus likumības noteikšanas parametrus un piemēro savu īpašus kritērijus, pēc kura tā secina, ka priekšlikumā nav pārkāptas pamattiesības.

2.3.5 Pirmkārt, Komisija izmanto 15.1(1). panta noteikumus, kuri, lai gan iekļauti Direktīvā 2002/58/EK, gandrīz vārds vārdā atkārto Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām (4. un 12. pants) un Eiropas Cilvēktiesību konvencijas (9., 10. un 11. pants) noteikumus. Minētos noteikumus ļoti plaši ir interpretējušas attiecīgās kompetentās iestādes; tādēļ nav pieņemami Komisijas apgalvojumi, ka tā sniedz minētā jautājuma *ex novo* skaidrojumu.

2.3.6 Otrkārt, minētā likumības pārbaudes ir atkarīga no dažādiem noteikumiem, kas ietverti Pamattiesību hartā — reglamentējošā dokumentā, kurš neskatoties uz visplašāko vienprātīgo atbalstu Eiropas mērogā, vēl aizvien nav stājies spēkā, un kuru tādēļ nevar piemērot kā tiesiskuma garantiju.

([4]) Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija, ka parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī.

2.3.7 Šo jau tā nepārliecinošo dokumenta tekstu vēl nepieņemamāku padara fakts, ka Komisija ņem vērā tikai Hartas 7. pantu (tiesības uz privāto dzīvi un ģimenes dzīvi) un 8. pantu (personas datu aizsardzība), ignorējot citus noteikumus, piemēram, 36. pantu (vispārējas nozīmes pakalpojumu pieejamība), 38. pantu (patērētāju aizsardzība), 47. pantu (tiesības uz spēkā esošiem aizsardzības līdzekļiem) vai 48. pantu (nevainīguma prezumpcija).

2.3.8 Komisijai ir jādomā un jārīkojas precīzāk un detalizētāk attiecībā uz pamattiesībām, lai novērstu situāciju, kad dalībvalstu konstitucionālās tiesas atzīst ierosinātos noteikumus par nekonstitucionāliem ([5]).

2.3.9 Attiecībā uz subsidiaritātes principu, pārsteigumu rada Komisijas paskaidrojums, ka līdz šim brīdim ne Padome, ne Parlaments nav spējuši vienoties par apskatāmo problēmu risinājumu un tādēļ aicina uz pārvalstisku rīcību iekšējā tirgus jomā, lai nodrošinātu tā turpmāku regulējumu.

2.3.10 Šāda veida spriešana būtu loģiska, ja drošības problēmas būtu salīdzināmas ar citām problēmām, kas ietekmē iekšējā tirgus darbību (piemēram, ar tirdzniecību, nodokļiem vai nodarbinātību saistītas problēmas), ja būtu paredzēti noteikumu pieņemšanas galīgie termiņi (kas noteikts Līgumos vai sekundārajos tiesību aktos), un visbeidzot, ja būtu iespējams un nepieciešams radīt vienotu tiesisko telpu šajā jautājumā.

2.3.11 Tomēr Kopienas tiesiskajos aktos nav paredzēts valsts drošības jēdziens pretēji sabiedriskās kārtības un drošības jēdzieniem, kas ietverts līgumos, lai nepieciešamības gadījumā attaisnotu ārkārtēju pasākumu veikšanu dalībvalstīs.

2.3.12 Līgumos nav noteikts ne skaidrs rīcības pamats, ne termiņš, kura ievērošanai būtu nepieciešama attiecīgo pasākumu tūlītēja veikšana. Visbeidzot dalībvalstu drošības apdraudējumu nevar ietilpināt saskaņošanas instrumentā, kura mērķis ir ieviest identisku (vēlams kopēju) pieeju atšķirīgām situācijām.

2.3.13 Attiecībā uz proporcionalitātes principu, jebkuriem noteikumiem, kas ierobežo pamattiesības, pēc likuma nepieciešama valstu parlamentu līdzdalība, kā arī tiesu kontroles nodrošinātas tiesiskās garantijas (*ex ante* vai *ex post*). Ir grūti iedomāties, kā dažu "nemanāmu barjeru", kas traucē elektronisko sakaru pakalpojumu sniegšanu visā iekšējā tirgū, izzušana varētu izraisīt virkni izmaiņu valstu likumos, kas garantē pamattiesību ievērošanu, kā arī valstu sistēmās, kas to aizsargā.

2.3.14 Tādēļ Komiteja izsaka šaubas, vai priekšlikums pilnībā atbilst subsidiaritātes un proporcionalitātes principiem, ņemot vērā to, ka nav pietiekama pamata secināt, ka Kopienas mērķis vislabāk būtu sasniedzams Kopienas līmenī.

2.3.15 Turklāt ir pārsteidzoši, ka Komisijas priekšlikumā ietvertas atsauces vienīgi uz sakaru operatoru vajadzībām un likumīgajām tiesībām, pilnībā atstājot novārtā patērētāju intereses un to, ka Kopienas uzdevums ir dot ieguldījumu "patērētāju aizsardzības nostiprināšanā"(EKDL 3t. Pants), "nodrošināt patērētāju aizsardzības augstu līmeni" un "veicināt patērētāju ekonomisko interešu aizsardzību" (EKDL 153. pants).

2.4 *Īpašas piezīmes*

2.4.1 Priekšlikuma pamatā ir EK dibināšanas līguma 95. (1.) punkts. Šajā sakarā Komiteja iesaka ņemt vērā iespējamo ietekmi uz EK pīlāru — policijas un tiesu sadarbību krimināllietās — it īpaši attiecībā uz ārpuskopienas elektronisko sakaru pakalpojumu operatoriem, gadījumā, kad izcelsmes valstis pieprasa īpašus līgumus ar dalībvalstīm, lai paredzētu savstarpējus nosacījumus pakalpojumu sniegšanai valsts drošības apsvērumu dēļ.

2.4.2 Komisija direktīvas projektā, konkrēti 1. pantā, nav ņēmusi vērā faktu, ka lai gan dati direktīvas piemērošanas jomā ir acīmredzami "neitrāli" (komunikācijas avota identificēšana, komunikācijas galamērķis, ilgums, vieta, biežums utt.), šī informācija rada iejaukšanos privātajā dzīvē un daudzos gadījumos arī citu tiesību, piemēram profesionālā noslēpuma, vai tiesību uz juridisko palīdzību, pārkāpumu.

2.4.3 Saskaņā ar pašreizējo pieeju Eiropas sabiedriskajai kārtībai, kas noteikta ar Eiropas Cilvēktiesību konvenciju un dalībvalstu konstitucionālajām tradīcijām, tiesības uz privāto dzīvi ir definētas ne vien pasīvi, bet arī aktīvi, lai gan ar mazāku spēku.

2.4.4 Precīzāk sakot, privātpersonām, neatkarīgi no tā, vai tās ir vai nav ES pilsoņi, ir tiesības zināt, kurš, kādēļ un cik bieži, piekļūst viņu saziņas datiem, kā arī tiesības piekļūt gan publiskām, gan privātām datu bāzēm, kur šāda informācija tiek uzglabāta ([6]).

2.4.5 Priekšlikums ietekmē pamattiesību, it īpaši Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 8. panta ievērošanu, un tam var būt ievērojama ietekme uz pilsoniskajām brīvībām un pamattiesībām. Tādēļ Komiteja uzskata, ka izņēmuma kārtā tā saturs būtu jāierobežo, iekļaujot tikai tādus noteikumus, kas minētās tiesības ietekmē minimāli.

2.4.6 Visas saglabājamo datu kategorijas, kas uzskaitītas 4. pantā un Pielikumā, veido sākotnējo sarakstu, kuru var pārskatīt atbilstoši komitoloģijas procedūrai. Tomēr Komiteja uzskata to par nepareizu to, ka Parlaments netiks iesaistīts saglabājamo datu kategoriju paplašināšanā, jo šis jautājums saistīts ar pamattiesību ievērošanu. Minētā metodoloģija ir daudz piemērotāka attiecībā uz neitrāliem tehniskiem standartiem, nevis noteikumiem par datu saglabāšanu, kas apskatīti priekšlikumā.

([5]) Skat. Vācijas konstitucionālās tiesas nesen pasludināto nolēmumu, kurā tā saucamais "eiro-orderi" par nekonstucionālu, lai gan tas terorisma un starptauriskās noziedzības apkarošanas jomā ir daudz svarīgāks par šeit apskatāmo tēmu.

([6]) Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmumi lietās: *Amann* (2000), *Kopp* (1998), *Halford* (1997) un *Malone* (1984).

2.4.7 Ja datu saglabāšanas vienīgais mērķis ir atrast informāciju, kas noderīga izmeklēšanai, saglabājamo datu apjoms šķiet pārlieku liels; tādēļ to daudzumu vajadzētu ierobežot atbilstīgi priekšlikuma mērķa sasniegšanai. Piekļuve datiem nav pieļaujama bez attiecīgas kompetentas iestādes atļaujas. Tādējādi priekšlikumā izvirzītais mērķis, proti, novērst noteiktus noziedzīgus nodarījumus, nav skaidri saprotams, lai gan informācijas par datu plūsmu saglabāšana varētu būt noderīga izmeklēšanā un citu priekšlikumā minēto mērķu sasniegšanā.

2.4.8 Datu saglabāšanas periods ir pārāk ilgs, turklāt Komisija nesniedz pamatojumu, kādēļ dati būtu jāsaglabā tik ilgu laiku. Komiteja uzskata, ka veicot atbilstošus drošības un konfidencialitātes pasākumus, standarta sešu mēnešu periods būtu pamatots laika periods.

2.4.9 Direktīvā nav ietverti noteikumi, kas novērstu pakalpojumu sniedzēju un citu ieinteresēto pušu iespējamo piekļuvi saglabātajiem datiem; Tādēļ ir jāparedz noteikumi, ka piekļuvi minētajiem datiem pieļaujama tikai īpašos gadījumos un tikai kompetentu iestāžu tiesiskā uzraudzībā. Diemžēl priekšlikumā nav paskaidrots, kādā veidā tiks nodrošināta saglabāto datu aizsardzība minētajos laika periodos.

2.4.10 Priekšlikumā minētā atsauce uz datu nodošanu "kompetentām valsts iestādēm" ir pārāk vispārīga, tāpēc nepieciešams skaidri noteikt, ka saglabātos datus drīkst nodot vienīgi tām iestādēm, kas var garantēt saņemto datu kvalitāti, konfidencialitāti un drošību. Komiteja uzskata, ka priekšlikumā lietoti vairāki jēdzieni, piemēram augstāk minētais, kurus nepieciešams definēt precīzāk, lai izvairītos no dažādām interpretācijām.

2.4.11 Pārsteidzoši, ka priekšlikuma 10. pantā paredzētas tā saucamās "papildu izmaksas", kas rodas operatoriem, pildot datu saglabāšanas un nodošanas pienākumu, un, ka saskaņā ar Komisijas viedokli, tie jāatlīdzina no valsts līdzekļiem, kā minēts priekšlikuma 13. apsvērumā "priekšrocības attiecībā uz sabiedrības drošību ietekmē sabiedrību kopumā".

2.4.12 Komiteja nepiekrīt Komisijai šajā jautājumā un uzskata, ka šis apgalvojums ir, maigi sakot, neprecīzs. Katrai dalībvalstij ir brīvas tiesības noteikt minēto kompensāciju apjomu un formulu saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts izvirzītajiem kritērijiem, apstākļiem un drošības vajadzībām, lai gan, kā atzīst Komisija (5. apsvērums), daudzas dalībvalsts pat nav izstrādājušas šādus tiesību aktus.

2.4.13 Komisijas piemērotais kritērijs izraisa šādus jautājumus:

— Vai minētie pakalpojumu sniedzēji negūst priekšrocības no dalībvalstu garantētās drošības un sociālās stabilitātes?

— Vai minētie pakalpojumu sniedzēji negūst priekšrocības no juridiskās drošības, ko sniedz tiesiskums?

— Vai pakalpojumu sniedzēji negūst labumu no vienotā tirgus, kur viņi var veikt savu likumīgo uzņēmējdarbību, pateicoties valsts varas iestāžu darbam, kā arī Komisijas veiktajai darbībai?

2.4.14 Šī iemesla dēļ un pat pieņemot, ka priekšlikums direktīvai ir veiksmīgs, minētās izmaksas uzskatāmas par izdevumiem, kas jāsedz no pašu pakalpojumu sniedzēju, nevis valsts un tādējādi visu tās iedzīvotāju līdzekļiem, uzskatot to par darbības tirgū neatņemamu sastāvdaļu. Komiteja uzskata, ka minētais priekšlikums par papildu izmaksu atlīdzināšanu ir neatbilstošs un ir jāsvītro.

2.4.15 Visu augstāk minēto iemeslu dēļ Komisijai, kas ir visu ES līgumu un to pamatprincipu izpildes uzraudzītāja, kā norādīts ES Līguma 6(1). ([7]) un 6(2). ([8]) pantā, ir būtiski jāpārskata minētais priekšlikums. Komiteja uzskata, ka kopumā priekšlikums neatbilst ne pamattiesībām, ne arī noteikumiem par datu pieejamību, izmantošanu un apmaiņu.

Brisele, 2005. gada 19. janvārī

Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas

priekšsēdētāja

Anne-Marie SIGMUND

([7]) Līguma par Eiropas Savienību 6. panta 1. punktā noteikts, ka Savienība ir dibināta uz brīvības, demokrātijas, cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošanas un tiesiskuma principiem, kas ir kopīgi dalībvalstīm.

([8]) Līguma par Eiropas Savienību 6. panta 2. punktā paredzēts, ka Eiropas Savienība kā Kopienas tiesību vispārējus principus ievēro pamattiesības, ko garantē Eiropas Konvencija par cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību, un kuras izriet no dalībvalstu kopīgām konstitucionālām tradīcijām.

PIELIKUMS

Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas ATZINUMAM

Debašu gaitā tika noraidīti šādi grozījumi, kas saņēma vismaz vienu ceturtdaļu no kopā nodotajām balsīm:

1.5. punkts

Dzēst punktu:

~~*"Papildu izmaksas, kas operatoriem rodas saistībā ar priekšlikumā minēto datu uzglabāšanu un nosūtīšanu, uzskatāmas par izdevumiem, ko jāsedz no pakalpojumu sniedzēju, nevis no valsts un tādējādi arī visu iedzīvotāju līdzekļiem, un kuri ir pakalpojumu sniedzēju darbības tirgū neatņemama daļa."*~~

Pamatojums

Pašsaprotams

2.4.11. punkts

Grozīt sekojoši:

"~~*Pārsteidzoši, ka*~~ *Priekšlikuma 10. pantā paredzētas tā saucamās "papildu izmaksas", kas rodas operatoriem, pildot datu saglabāšanas un nodošanas pienākumu.,*~~ *un, ka saskaņā ar*~~ *Komisijas* ~~*viedokli, tie*~~ *ierosina, ka minētie izdevumi ir jāatlīdzina no valsts līdzekļiem, kā minēts priekšlikuma 13. apsvērumā "priekšrocības attiecībā uz sabiedrības drošību" ietekmē sabiedrību kopumā."*

Pamatojums

Pašsaprotams.

2.4.12. punkts

Aizvietot tekstu sekojoši:

~~*"Komiteja nepiekrīt Komisijai šajā jautājumā un uzskata, ka šis apgalvojums ir, maigi sakot, neprecīzs. Katrai dalībvalstij ir brīvas tiesības noteikt minēto kompensāciju apjomu un formulu saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts izvirzītajiem kritērijiem, apstākļiem un drošības vajadzībām, lai gan, kā atzīst Komisija (5. apsvērums), daudzas dalībvalsts pat nav izstrādājušas šādus tiesību aktus.*~~

Priekšlikuma pieņemšanas gadījumā nozarei tiks radīts ievērojams slogs. Šobrīd uzņēmumi rada, apstrādā un uzglabā datus rēķinu sagatavošanas, komerciālos un citos likumīgos nolūkos. Papildu prasības (papildu datu veidi, ilgāks saglabāšanas periods) būtu saistītas ar papildu izmaksām. Tā kā drošības nodrošināšana neapšaubāmi ir valsts pienākums, tas jāfinansē no valsts līdzekļiem, proti, dalībvalstīm jāuzņemas datu saglabāšanas izmaksas, kompensējot tās telekomunikāciju uzņēmumiem."

Pamatojums

Pašsaprotams

2.4.13. punkts

Aizvietot tekstu sekojoši:

~~"Komisijas piemērotais kritērijs izraisa šādus jautājumus:~~

— ~~Vai minētie pakalpojumu sniedzēji negūst priekšrocības no dalībvalstu garantētās drošības un sociālās stabilitātes?~~

— ~~Vai minētie pakalpojumu sniedzēji negūst priekšrocības no juridiskās drošības, ko sniedz tiesiskums?~~

— ~~Vai pakalpojumu sniedzēji negūst labumu no vienotā tirgus, kur viņi var veikt savu likumīgo uzņēmējdarbību, pateicoties valsts varas iestāžu darbam, kā arī Komisijas veiktajai darbībai?"~~

Priekšlikuma būtība ir, ka Eiropā nepieciešama saskaņota pieeja datu saglabāšanai kā pasākumam, ka vērsts pret noziedzību un terorismu. Ja dažas Eiropas valstis būs ar mieru segt ar noziedzības apkarošanu saistītos izdevumus, bet citas izlems šo visai smago finansiālo slogu uzlikt sakaru operatoriem, Eiropas telekomunikāciju tirgū radīsies nopietni konkurences traucējumi. Tādēļ šajā jautājumā Komiteja pilnībā atbalsta Komisiju.

Pamatojums

Pašsaprotams

2.4.14. punkts

Dzēst punktu

~~*"Šī iemesla dēļ un pat pieņemot, ka priekšlikums direktīvai ir veiksmīgs, minētās izmaksas uzskatāmas par izdevumiem, kas jāsedz no pašu pakalpojumu sniedzēju, nevis valsts un tādējādi visu tās iedzīvotāju līdzekļiem, uzskatot to par darbības tirgū neatņemamu sastāvdaļu. Komiteja uzskata, ka minētais priekšlikums par papildu izmaksu atlīdzināšanu ir neatbilstošs un ir jāsvītro."*~~

Pamatojums

Pašsaprotams

Balsojums:

Par: 53

Pret: 54

Atturējās: 15